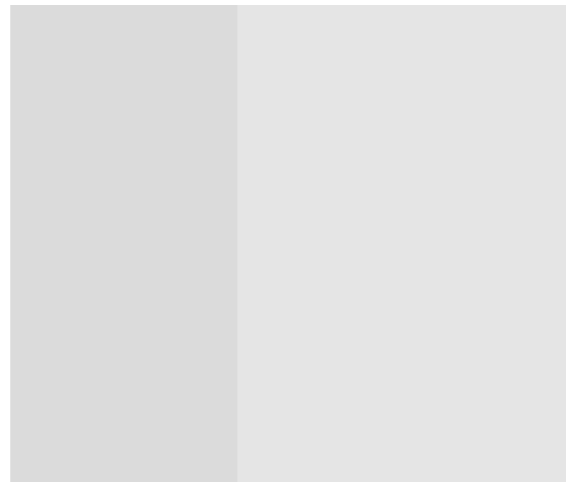
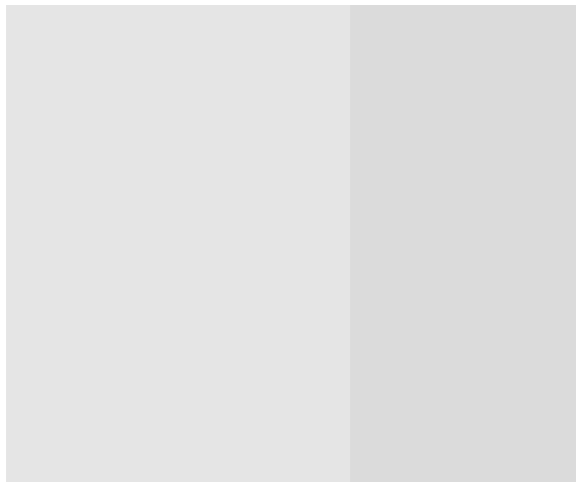

Na rozcestí

Časopis Farního sboru ČCE v Boskovicích

II/2022

Farní sbor ČCE v Boskovicích

Jsme farní sbor soustředěný okolo kostela v Boskovicích. Spojujeme lidi z blízkého i vzdálenějšího okolí, ze Sudic, Svitávek, z Černé Hory, Kunštátu, Březové nad Svitavou a dalších míst.

Jsme křesťané, kteří žijí a nesou dál evangelickou tradici víry a vzájemné tolerance. K tomu patří i to, že se setkáváme a spolupracujeme s lidmi, kteří přicházejí s jinou spiritualitou nebo tradicí. Vítaní jsou u nás i ti, kdo mluví jiným jazykem a pocházejí z jiné země. Dohromady se učíme tvořit společenství.

Kontakt

Hybešova 9, Boskovice 680 01
+420 776 219 938
boskovice@evangnet.cz
facebook.com/EvangliciBoskovice
číslo účtu: 153291224/0300

www.boskovice.evangnet.cz

Pravidelný program

Bohoslužby	neděle	9.30
Trubači	pondělí	17.00
Náboženství pro děti	středa	15.00
Dětský klub	středa	16.30
Pěvecký sbor	čtvrtek	17.00
Setkání mládeže	pátek	18.30

Redakční rada časopisu

Jiří Bureš, Jana Skříčková, Markéta Švancarová,
Jiří David, Ondřej Sabol, Veronika Davidová

BŮH BEZ DOMOVA

Jiří Bureš

Maria porodila svého prvorozeného syna, zavinula jej do plenek a položila do jeslí, protože se pro ně nenašlo místo pod střechou.

(Lukášovo evangelium 2,7)

Sedíme s dětmi v kruhu ve třídě v Sudické škole. Vyprávím vánoční příběh. Uprostřed jsme z látek rozložili žlutavou hvězdu a siluety domů. Pomáhám si figurkami z kostelního betléma: keramický Josef si po krátkém váhání bere za ženu keramickou Marii. Pak se chopí figurek dvě z dětí a „putují do Betléma“. Obejdou třídu a zvenku kruhu klepou na opěratka židli; prosí, aby je majitel pustil k sobě. „Tady je plno.“ „Běžte pryč.“ Scéna se samovolně rozvíjí a vymýšlíme s dětmi nové a nové reakce. – „Cizí lidi nechci do domu.“ – „Už není místo.“ – „Nemám čas.“ – „Dejte mi pokoj!“

Každé Vánoce to máme před očima: Ježíš přichází na svět jako nechtěné a ohrožené dítě. Samotný porod je těžkou hodinou, chvilkou, kdy je v sázce přežití dítěte, někdy i matky. Maria ale navíc musela porodit v chlévě, v koutě, v nejhrubší nouzi. Měla k ruce někoho kromě svého muže? Absolvoval snad Josef předporodní kurz? Měli tam aspoň čistou vodu?

V chlívků? Moc bychom na to nevsadili. Vždyť i kolíbku měl Ježíšek ve žlabu pro dobytek.

Jak se to mohlo stát? Jak mohli lidé odmítnout těhotnou ženu v bolestech? Je to drsný obraz tvrdosti lidského srdce a věty školáků jej trefně vyjadřují. „Nemám čas.“ „Cizí lidi raději ne.“ „Dejte mi pokoj.“ Děti mají naše věty dobře naslouchané; sám si je někdy pomyslím, nebo i pronesu. A přece letos platí jen částečně, napadá mne, snad by to u nás bylo letos lepší než tenkrát v Betlémě. Snad v Česku léta Páně 2022 by i těhotná Maria nalezla přijetí, vyklidili by pro ni chatu nebo pokoj, ustlali by jí postel, zajistili internet a kurzy češtiny – jako to naši lidé udělali pro statisíce žen a dětí, kteří v nouzi klepali na dveře. Díky Bohu za to. Díky za otevřené dveře v Boskovicích a v okolních obcích, díky, že se v nás pohnulo srdce, že se umíme někdy překonat a nabídnout čas i soukromí pro potřebné. Kéž nám dobrá vůle vydrží i v nastávajícím čase.

Příběh o betlémském hledání místa pod střechou jde ovšem ještě o krok dál. Maria má své tajemství, které jí sdělil andělský hlas: dítě, které se rodí v chlévě, je božské Dítě; je to Život a Láska, které přichází do světa. Že ho lidé odmítli a odmítají, je jedna věc, ale proč jej Bůh vůbec posílá do takové nouze a ohrožení? Copak to – Bůh sám – neumí lépe naplánovat? Kdybychom své dítě do ciziny poslali my, určitě mu zajistíme bezpečné ubytování a průvodce, který bude čekat hned někde na nádraží, aby se mu nic nestalo.

Ne, zdá se, že to není náhoda či nehoda. Je to součást plánu, je to image a profil, který si Bůh mezi námi buduje. Ježíš se narodil v ohrožení a bez domova, neboť tudy vede Boží cesta k člověku. Měl kolíbkou v drsné realitě světa, kterou mnozí zažívají i dnes,

TVÁŘE NAŠEHO SBORU

Monika a David McKibbinovi

David pochází ze Severního Irsku, kde vyrůstal na rodinné farmě. Po dokončení střední školy začal pracovat jako elektrikář vysokého napětí, ale rád se vracel vypomáhat na farmu. A právě tam jsme se poprvé setkali, když jsem tam jedno léto byla na brigádě.

Na přelomu roku 2015/2016 jsme hledali anglicky mluvícího kněze, který by nás provedl přípravou na manželství, což byl docela oříšek. Já jsem z katolického prostředí a David je evangelík. Navštívili jsme několik kostelů v okolí a jednoho dne jsme přišli do evangelického kostela v Boskovicích, kde zrovna probíhalo přijetí manželů Knolových do církve a celý obřad probíhal v angličtině. Sympatický kněz a ještě jazykově vybavený pro nás bylo jasné znamení, že jsme našli toho pravého.

zchudlí, nemocní, ohrožení válkou a mrazem. Ježíšův vánoční průšvih říká: Bůh není daleko od našich lidských starostí, trápení a bolestí, jako nějaký mocnář od svých poddaných. Naopak: slyší nás, když voláme o pomoc, ví o nás, když se cítíme na dně, je s námi v ohrožení. Drží nás ve své ruce.

Keramické figurky. Je to už více než dva tisíce let, co Maria s Josefem hledali v Betlémě místo pro sebe a dítě. Příběh je starý, hledání však pokračuje. Bůh přichází bez moci a hledá svůj domov v tomto světě. Kéž ho o letošních svátcích nalezne i u vás, ať už je strávíte kdekoliv.

Pokojné Vánoce dalekým i blízkým!

Cesta to ale nebyla jednoduchá, protože jsme měli problémy s vyřizováním potřebných dokumentů a obřad se musel odložit. Dodnes si pamatuji větu, kterou Jirka pronesl: „K cíli vede trnitá cesta, ale nemůžeme se vzdát.“ Nakonec vše dobře dopadlo a Jirka nás oddal v novém termínu v červenci 2016 na Nových Hradech.

Od té doby chodíváme na nedělní bohoslužby do evangelického sboru v Boskovicích. Místní společenství jsme si oblíbili zejména díky fajn lidem, které zde potkáváme. Máme dvě dcerky Ellie (3 roky) a Lilly (2 roky), obě byly pokřtěny zde v boskovic-kém kostele.

Trvale bydlíme v Česku až od března 2020. Lety z Velké Británie se tenkrát kvůli covidu ze dne na den zrušily a David musel začít pracovat zde. Je velmi manuálně zručný, takže se věnuje stavebním, zahradním i truhlářským pracím. Já jsem projektantka pozemních staveb, momentálně na rodičovské dovolené. Oba dva jsme spíše introverti, baví nás manuální práce, kolektivní sporty, vyjíždky po okolí na kole nebo běh.

Jsmo vděční, že jsme mohli poznat Jirku, jeho úžasnou rodinu a další lidi ze společenství, kteří se nám stali přáteli.

ZPRÁVY ZE STARŠOVSTVA

Jana Skříčková, Ondřej Sabol

Zvelebení prostoru před horním sálem

Vznikla pracovní skupina, která vytvoří návrh na zvelebení prostoru v horním patře na chodbě. Naším cílem je toto místo zútulnit. Zvažujeme umístit sem malý gauč, závěsy, obrazy nebo fotografie a také akustické prvky pro snížení ozvěny.

Zvukový systém v kostele + výmalba

V sále kostela máme od léta nový systém ozvučení, jehož součástí je i nahrávací zařízení. Bratru faráři se podařilo získat na tuto investici grant, který pokryje většinu nákladů. Před instalací ozvučení jsme nechali sál kostela kompletně vymalovat a zednický opravit některá kritická místa.

Termostat v sále kostela

Pořídili jsme do kostela bezdrátový termostat, který nám usnadní obsluhu kotle, včasné zatopení apod.

Podpora Sudické školy a spolupráce

Přestavba skončila ve finančním deficitu, bude se splácet z nájmu, který škola bude sboru platit. Sbor má půjčku 1 400 000 Kč, bude se splácet po dobu 7 let. S tím, že první rok bude škola platit pouze 100 000 Kč, abychom ji hned ze začátku příliš nezatížili. Mezi sborem a školou existuje smlouva o nájmu, kde je daná situace uvedena. Každý rok se bude rozhodovat o výši nájmu na následující rok. Zároveň chceme usilovat o propojení komunity školy (rodiče, děti, učitelky) s naším sborem. Povedlo se nám uspořádat společné adventní tvoření v budově školy a plánujeme další akce. Děti ze školy budou mít v našem kostele před Vánoci bohoslužbu. Bratr farář ve škole vyučuje dvakrát týdně náboženství a anglický jazyk.

Ekumena

Máme zájem prohlubovat spolupráci s církvemi v našem blízkém okolí. Kromě tradičních setkání (např. Alianční týden modliteb) se osvědčily společné Modlitby se zpěvy z Taizé (4x do roka) a také velikonoční vigilie, noční bohoslužba na Bílou sobotu. Za ekumenickou spolupráci můžeme považovat i Sudickou školu, kde se přirozeně setkávají lidé z našeho sboru s lidmi z boskovické katolické komunity.

Patronem našeho sboru je Filip Keller

Patronace je novinkou v rámci naší církve. Nejedná se o dohled někoho ze seniorátu, ale o možnost, jak usnadnit komunikaci mezi sbory a seniorátem, abychom o sobě navzájem věděli.

Pastorace

V následujícím období se chceme intenzivně věnovat tématu pastorace, péči o vzdálenější členy sboru a jubilanty. Dle našeho názoru není v silách jednoho člověka, aby vykonával tuto službu, a bude třeba zřídit tým a systém pastorační péče.

Poděkování

Chceme touto cestou poděkovat všem aktivním lidem, kteří pomáhají v našem sboru. Ať už jde o zapojení při bohoslužbách, nebo na tábore, na společné dovolené, na koncertech a dalších sborových akcích. Zvláště chceme poděkovat vám, kteří jste se po celý rok zapojovali do brigád na přestavbě Sudické školy a významně tím přispěli ke zdárnému dokončení projektu.

SRDEČNĚ VÁS ZVEME:

11. 12.	Adventní koncert David Dorůžka Robert Fischmann Martin Novák	18.00
18. 12.	Dětské vánoční divadlo	9.30
18. 12.	Adventní koncert Nota a hosté	18.00
24. 12.	Štědrovečerní ztišení	16.00
25. 12.	Boží hod Vánoční	9.30
26. 12.	Bohoslužba na Štěpána Sudice (Sudická škola)	9.30
1. 1.	Novoroční bohoslužba povede Petr Pazdera Payne	9.30

POVINEN BÝT VE VÍŘE PEVNÝ

KNIHA VZPOMÍNEK JOSEFA KOSTELECKÉHO

Jiří Bureš

Ve spolupráci s Ohlasy dění na Boskovicku jsme u příležitosti 70. výročí založení našeho sboru vydali knihu vzpomínek dlouholetého člena sboru, presbytera, zahradníka a našeho milého bratra ve víře Josefa Kosteckého, s titulem „Povinen být ve víře pevný“. Rozhovory vznikaly v posledních dvou letech a pořídil je Tomáš Trumpeš s Jiřím Burešem.

Knihu si můžete zakoupit v kostele po bohoslužbách nebo v Knihkupectví Tomáše Špidlíka v horní části Masarykova náměstí v Boskovicích. Zde vám nabízíme malou ukázkou z knihy.

NAROZENÍ A PŮVOD

Jsem oficiálně narozen v Poličce, neboť jsem měl těžký porod. Byl jsem první a už jsem měl být na světě, byla Bílá sobota 31. března roku 1934. Narodil jsem se o půl šesté v porodnici v Poličce, maminka to málem nepřežila.

Bydleli jsme v Telecím a úplně to nejtěžší dětství jsem měl dost těžké, protože ze začátku tatínek neměl práci. A byla příprava na druhou světovou válku.

Rodiče byli chalupníci, byla to taková nižší střední vrstva. Oni potom byli ještě úplně z chaloupek – těm se říkalo podruzi. My jsme nebyli podruzi, byli jsme chalupníci, kteří měli jednu krávu, odchovali jedno tele, jedno prasátko, měli jsme jednu ovečku.

NA KLADNĚ

Na Kladensku jsme pracovali ve třech. Nesmělo se mluvit, poslouchaly se myši. Když začaly kvičet myši, museli jsme utíkat. Bylo to třeba šest metrů vysoké, taková mocnost uhlí, a to se musela podrazit signálka, kde by to mohlo spadnout, dva házeli a ten třetí si odpočíval a hlídal ty myši a signálku. Takhle se dělalo.

Na Kladně jsem byl až do konce vojny. Někde tady mám tablo: Bránili svoji zem, lopatou a krumpáčem.

Zespodu to vybuchovalo, odborně se tomu říká počva, prolamovalo se to, a když tam dvě posádky zařvaly, tak tam už nikdo nechtěl jít. Tak tam nasadili armádu.

Když jsem byl po tom úraze, pracoval jsem u takového vrátku. Měl jsem ležet ještě déle v nemocnici, ale dali mě tady k tomu, abych jen ovládal vzduchovou turbínu a mohl pracovat. Takhle se to dřívilo. Nesmělo se tam fotografovat. Muselo se vyčihnout, kdy tam nebyl plyn, aby to bylo bezpečné.

Svým způsobem to bylo i krásné, protože tam jsme si opravdu pomáhali. Když přišlo k tomu, že byl někdo zavalený a neměl vzduch, to bylo teda ještě na Ostravsku, tak ti důstojníci sfárali a řídili záchranné práce.

No někdo zahynul, takové to tam bylo. Najednou se zjistilo, že není chlap, není odevzdané číslo. A ona spadla kostka metr krát metr a on byl pod tím. Nestačil ani vykřiknout, nebo možná křiknul, ale v tom rachotu to nebylo slyšet, a bylo po něm.

Nás posílali tam, kde to bylo nebezpečné a kde civilové nevydělali a podobně. V tomto to bylo na Kladensku bezpečnější, ale zase ta výška, po té stránce to zase bylo horší.

Ale někteří se dostali do Nové Huti a tam vybuchl plyn a jeden tam zahynul, zůstala z něho noha. Snažili se to utajit, ututlat, zažehlit a tak dál. Řešilo se to tak, že se uvedlo: Padl při řešení bojových úkolů.

PŘÍCHOD DO BOSKOVICKÉHO SBORU

Do sboru jsem chodil od samého začátku. Taky jsem sázel stromy okolo kostela, třeba tu vrbu, která tam ještě stojí, a ještě i jiné stromy. Byl jsem požádán, abych to dosázel. Vpředu už to bylo osázené. Tuje před kostelem vysázel už pan Staněk, stejně jako ovocné stromy za kostelem. To byl věrný člověk.

VĚRNOST VE VÍŘE

Při své konfirmaci jsem prožil pocit dotknutí Ducha Svatého. Cítil jsem, že do církve jsem byl přijat a že z toho plyne i pro mě nějaká povinnost.

Už za války nás měli k tomu, abychom se k Bibli vraceli, abychom uměli znát všechny knihy Starého i Nového zákona. To bylo samozřejmé. Celý život mě pak provázely i Žalmy, které jsme museli umět – první, druhý, třídvacátý.

Tady v Boskovicích pak chtěli, abych byl každou neděli v kostele, ale já jsem měl rodiče na Vysočině a tam jsem chodil taky. Pan farář Vrubel byl pak trochu opouštěný, mě ale hodně přitáhl.

Být dobrý křesťan pro mě znamenalo, že když je den Páně, tak by se měl slavit jako den Páně. Jako dítě jsem nejméně dvakrát, ne-li třikrát umíral. Proto jsem pak svůj život bral jako dar. Že je to něco mimořádného a že jsem nějak povinen být ve víře pevný, když jsem byl vyvolený a přečkal všechny ty nemoci.

A konfirmační verš ze Zjevení svatého Jana, druhá kapitola, desátý verš: Buď věrný až do smrti a dámť korunu života. To mě provázelo celý život. Věřil jsem, že to byla vyšší vůle než jen moje přání, že jsem zůstal zachován. To je fakt. A že jsem povinen být věrný a že bych měl být příkladem i pro manželku a pro děti. A to se mi ne vždy úplně dařilo. S tím už nic nenadělám.

Ediční poznámka

Cílem knihy bylo zaznamenat autentické vzpomínky, ale i styl mluvy Josefa Kosteckého, aby měli čtenáři pocit, jako by k nim skrze knihu promlouval sám Josef. Proto jsme do jeho výpovědi zasahovali jen minimálně.

Vlivem toho v knize zůstalo i pár faktických nepřesností, za které se omlouváme.

Velikonoční vigilie

Po dvou letech poznamenaných covidovými opatřeními jsme mohli slavit Velikonoce zase společně. Kromě obvyklých bohoslužeb jsme do velikonočního programu zařadili noční bohoslužbu, tzv. vigiliu, kterou jsme pojali ekumenicky. Zapojili se bratři a sestry z církve bratrské a také vanovičtí. O hudební doprovod se postarala mládež.

Slavnostní otevření Sudické školy

Na konci srpna jsme se dočkali – po mnoha náročných měsících, spojených s rekonstrukcí budovy a přípravou školy a školky jsme došli až do finále. Sudická škola byla slavnostně otevřena, architektka Jana Syrovátková předala klíč paní ředitelce Dagmar Hamalové a škole také požehnal Jiří Schneider, synodní kurátor naší církve, která školu zřizuje.

Benefiční koncert za mír na Ukrajině

Manželé Havlovi měli přání uspořádat koncert na podporu humanitární pomoci na Ukrajině.

Bylo nám ctí, že jsme mohli poskytnout prostory našeho kostela a stát se partnery této dobročinné akce. Kromě Havlových na koncertě zahrál i významný host Jiří Stivín.

Konfirmace

V neděli 2. října jsme slavili konfirmaci. Šest mladých lidí z boskovického a vanovického sboru se rozhodlo vydat na dobrodružnou cestu osobní víry. Dostali požehnání od staršovstva a vlastní Bibli. Děkujeme všem, kteří jste pomáhali s přípravami, přinesli občerstvení, mošt nebo nacvičili písně.

Česko-anglicko-ukrajinská bohoslužba

Na svatodušní svátky jsme slavili bohoslužbu česko-anglicky. Účastnili se jí také lidé původem z Nizozemí a Severního Irsku. Bohoslužba tak připomněla událost z knihy Skutků, kdy došlo k velkému porozumění lidí různých národů. Při zpěvu chrámového sboru letos vypomohla dirigováním paní Lesja, která pochází z Dnipra.

Sborová dovolená

Letos jsme se vydali na společnou dovolenou do Chotěboře. Chodili jsme na výlety, hráli hry, sportovali, zpívali u táboráku. Hezky jsme se provětrali a zase o něco lépe navzájem poznali. Zvolili jsme termín podzimních prázdnin (konec října), ale měli jsme tak slunečné počasí, že jsme si mohli vychutnat volejbal v tričku a kratasech.

Letní tábor na planetě Arrakis

Letošní tábor jsme strávili pod širým nebem blízko Bouzova u obce Jeřmaň. Tématem byla Duna, slavný sci-fi román Franka Herberta. Mohli jsme si vykoušet, jaké to je žít na písčité planetě, kde je voda vzácnější než cokoliv jiného. Máme radost, že se k nám přidaly i děti z ukrajinské rodiny a bez problémů mezi nás zapadly.

Výročí sboru + představení knihy

V neděli 20. listopadu jsme oslavili 70. výročí od založení našeho sboru. Navštívil nás farář Marek Zikmund, který vedl bohoslužbu a také rozpravu o budoucnosti farních sborů.

Součástí oslavy bylo také představení knihy vzpomínek Josefa Kosteckého „Povinen být ve víře pevný“.

NEJDŮLEŽITĚJŠÍ JE, ABY SE DĚTI NAUČILY NEBÁT SE KOMUNIKOVAT

Ondřej Sabol

Rozhovor s Janou Zachovalovou, učitelkou v naší Sudické škole. Jana dříve učila na malotřídní škole ve Vískách, působila ve Skautu a v mateřském centru. V rozhovoru se dozvíte, jak se jí pracuje v úplně nové církevní škole.

Jano, máš za sebou tři měsíce učení v Sudické škole, která byla otevřena letos 1. září. Jaké to je učit v úplně nové škole, kde se všechno teprve rodí?

Jsem nadšená! Nadšená, že toho všeho nového můžu být součástí. A také že vše (až na nějaké malé drobnosti) funguje tak, jak má. Z toho, že se děti tváří spokojeně. A v neposlední řadě ze vstřícnosti rodičů a výborné komunikace s nimi.

Co by měla škola dětem na prvním stupni dát, kromě toho, že se zde naučí číst a psát? Co je v tomto věku dítěte nejdůležitější?

Nejdůležitější je, aby se děti naučily nebát se komunikovat, na cokoli se zeptat. Myslet si na svoje povinnosti. Naučit se, že chybovat je v pořádku a umět

s chybami pracovat. Důležité je také dosáhnout toho, aby děti měly zájem samy se vzdělávat a vyhledávat si nové informace. A nesmím zapomenout na důležitost sebehodnocení.

Ve škole zatím nezavádíte klasické známkování. Můžeš nám přiblížit, jaká jsou úskalí známkování a co je podle tebe účinnější řešení?

Známky nám dávají informace o výkonu žáka a přirozeně nás donutí děti mezi sebou srovnávat. Hodnocení výkonu je pravým opakem individuálního přístupu. A proto se teď u dětí zaměřuji hlavně na jejich sebehodnocení a brzy přibude i moje slovní hodnocení. Slovní hodnocení je obsažnější a výstižnější. Má vyšší informační hodnotu a může děti lépe motivovat.

Můžeš nám přiblížit, jak se učí v malotřídce, kde máš v jedné třídě prvňáčky a zároveň dvě třeačky?

Je to určitě o trošku náročnější než učit jen jeden ročník. Vyžaduje to důslednou přípravu na každý den. Ale je krásné pozorovat, jak se prvňáčci učí se třeačkami násobilku, samohlásky a nyní vyjmenovává slova po B (ač jsme toto písmenko ještě nebrali). A holky třeačky, jak si zase rády oddychnou u vymýšlení slov na různé hlásky s prvňáčky.

Samozřejmě malotřídní škola vyžaduje velkou samostatnost dětí. A to bývá u dětí, které jdou z malotřídní školy do klasické, velmi oceňováno. Pokud totiž vysvětluji nové učivo jednomu ročníku, ten druhý musí zvládnout soustředit se na svoji zadanou práci a samostatně ji plnit.

Jak bys popsala svůj učitelský styl? Na co kladeš důraz? Co se ti v práci s dětmi osvědčilo?

V první řadě nedělat mezi dětmi rozdíly, mít je všechny stejně ráda. A to mám! Nezdůrazňovat jejich chybování, ale vyzdvihovat to, co se jim povedlo. To je důležité zvláště u prvňáčků. Děti mezi sebou nesrovnávat a mít ke každému individuální přístup. Také je důležité střídát činnosti a dostat děti z lavic. Což nám někdy moc nedovoluje počasí, ale využíváme k tomu veškeré prostory školy.

Co je podle tebe na práci učitelky na prvním stupni nejnáročnější?

Ty děti jsou nesmírně křehké, takže dávat si pozor, abych jim nekřivdila, nějak jim slovně neublížila. Naslouchat jim. Všem. Ony jsou totiž neuvěřitelně sdílné a upovídané. A také jak je správně motivovat a udržet jejich pozornost.

Co je na této práci pro tebe největší radost?

To, jak děti nasávají všechny vědomosti. Vždyť kolik

se toho musí třeba jen v první třídě naučit. A práce s dětmi celkově. Ony si na nic nehrají, jsou své, když se jim něco nelíbí, tak to prostě řeknou a samozřejmě umí i pochválit. Jsou upřímné a spravedlivé. Takové dovednosti nám dospělým lidem často chybí.

Chtěla jsi být učitelkou odmalička? Jaká byla tvoje cesta k povolání učitelky?

Od svých třinácti let jsem působila ve skautském oddíle a zároveň se podílela na pořádání spousty akcí pro děti u nás ve farnosti. I ve své rodině jsem byla stále obklopena malými dětmi. Takže co budu jednou dělat, pro mě bylo brzy jasné. Určitě jakkoliv pracovat s dětmi. Ale při rozhodování se, kam jít po základní škole (trošku zasáhli rodiče), jsem to vzala oklikou přes uměleckého keramika a volba vysoké školy už pak rozhodla o mém nynějším povolání.

Máš nějaké pedagogické vzory, ať už konkrétní osobnosti, nebo styly učení?

Často si беру spíše špatný příklad z některých pedagogů, o kterých slyším nebo čtu. A říkám si, že tyhle věci určitě nikdy nesmím dělat. Ale samozřejmě i naopak. Od spousty pedagogů se inspiroji. Momentálně je mým nynějším největším vzorem Robert Čapek.

Vzpomeň si, jak ses poprvé dozvěděla o Sudické škole? Napadlo tě hned, že bys v ní chtěla učit?

Ano, to si pamatuji přesně. Nedávno to byl rok, co na mě vyskočila informace o Sudické škole na Facebooku. První myšlenka byla, že tohle by bylo přesně pro mě, a hned po ní přišla druhá, že hledají jen žáky, takže učitelku už určitě mají...

Vyhovuje ti vesnická malotřídka? Dokážeš si představit, že bys učila v klasické škole ve městě?

Ano, vyhovuje. Když jsem ke konci mateřské dovolené začala přemýšlet, kde bych se mohla zeptat na práci, v mých typech byly jen malé vesnické školy. Učit ve městě by byla určitě zajímavá zkušenost. Ale momentálně mě ta představa moc neláká.

Všímáte si ve škole reakcí ze strany občanů Sudic? Co na školu říkají?

Vždy když jdu s dětmi ven, sudické občany potkáváme. Dávají se s námi do řeči. Hodně mluví o tom, že díky škole a školce Sudice ožily. Jejich úsměv na tváři pak mluví za vše.

VSTŘÍC MEZIPLANETÁRNÍM DOBRODRUŽSTVÍM

Mari Davidová

Dne 13. srpna 2022 jsme se vylodili s naší odvážnou vesmírnou posádkou na planetě Arrakis. Před sebou týden her, zábavy a nezapomenutelných zážitků. Počasí nám přálo, vše šlo přímo hladce. To jsme avšak ještě netušili, co na nás mezi písečnými dunami této planety číhá...

Rozdělili jsme se na čtyři klany – Orian, Arko, Eridea a Gináz – a pod vedením královské rodiny Atreidů začal náš tvrdý výcvik. Měli jsme tu čest setkat se s kmenem Fremenu a učit se jejich prastarým technikám jízdy na červu, osvojili jsme si pouštní chůzi a vytvářeli si vlastní filtr-šaty z přírodnin, jež nás chránily před spalujícím slunečním žářem a dodávaly nám též potřebné tekutiny.

I v tak vysušené krajině, jako je na Arrakis, jsme se ovšem nevyhnuli přivalům deště. Tyto nesnáze jsme ale dokázali nakonec překonat a po dvou dnech temnou oblohu zase vystřídal slunce. Tábořiště, jež jsme obývali, našťastí náhlou vlnu deště ustálo také. (Ačkoliv jsme se hodnou chvíli obávali přesného opaku.)

Když jsme zrovna nebojovali o holé přežití v nehostinných pustinách, zněly táborem písně. Některé jsme si dokonce sami vymýšleli. Z kulturního dění na táboře to ale není ani zdaleka všechno; věnovali jsme se také divadlu a došlo i na každodenní reportáže z posledních událostí.

Na chvíli jsme si také odskočili z Duny za trochou poznání naší překrásné české kotliny. Navštívili jsme tak nedaleký hrad Bouzov. Poté jsme si vyzkoušeli let ornitoptérou a pod rouškou noci si ji sami vyspravili.

Nesmíme též opomenout hlavního nepřítele našich klanů, tlustého a hamižného barona Harkonnena. Vykořisťoval planetu Arrakis pro její bohatství v podobě vzácného koření a my jsme se rozhodli, že tomuto jeho počínání musíme učinit okamžitou přítrž. Tak jsme se s ním a jeho společníky na samotném závěru našeho putování utkali v nelítostném boji. Baron byl poražen a široko daleko se pak nesly tóny radosti a oslav.

Uteklo to jako voda. Se slzou v oku jsme se všichni rozloučili a slíbili si, že se příští rok setkáme zas. Tak červům zdar!

POEZIE – PAVEL KOLMAČKA

Ondřej Sabol

Básník a prozaik Pavel Kolmačka z Chrudichrom letos oslavil životní jubileum a v příštím roce mu vyjde druhý román s názvem *Canto Ostinato*. Děj se soustřeďuje na vztahy sourozenců, kteří se v dospělosti vyrovnávají s blížící se smrtí jejich otce.

S laskavým svolením autora zde otiskujeme výběr básní z jeho poslední sbírky *Život lidí, zvířat, rostlin, včel* (Triáda, 2018).

Foto: Tobiáš Kolmačka, 2022

NA JIPCE CELOU NOC
nedalo se spát.

Chodbou se pravidelně
rozléhaly kroky.

Raněný plul, nevěděl kam.

Mozek elektrárna horečně pracoval,
ptal se i odpovídal.

Stát!
Stát, povídám!
Dál nemůžete jen tak!
Heslo řekněte!

Heslo?
Počkejte, vzpomenu si.

Vždyť ho znám.
Už si vzpomínám.

Sláva Otci, Synu na věky.
Tak nějak.

Přátelé stébel
v pastvině neslyšně
pečovali o růst
a prodlužování.
Patroni řebříčku
nezbadatelně bděli nad bělí.
Strážní andělé jitrocele
povzbuzovali šťávy.

Jabloň s uschlou větví
a dutinou v kmeni,
v níž léto co léto hnízdili sršni,
začínala svou další,
šedesátou první cestu k semenům
narůžovělými květy.

Nádobo ptáků!
Kam letíš?

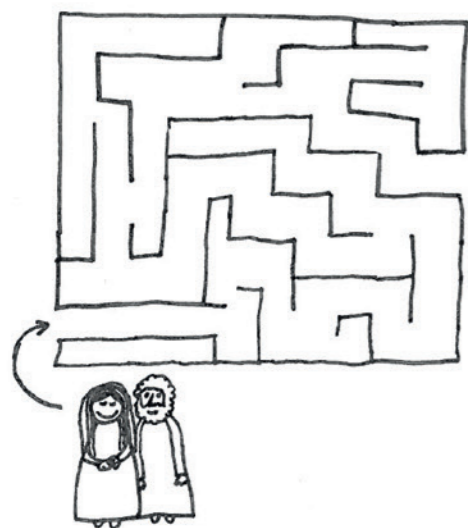
Kam mizíte,
nezadržitelni?

PRO BYSTRÉ HLAVIČKY:

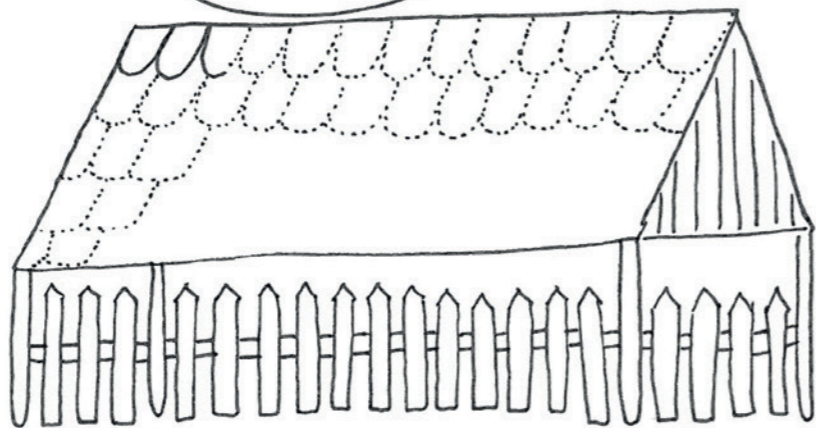
VIŠ JAK TO TEHDY VLASTNĚ BYLO?
ZKUS K OBRAZKŮM PŘIŘADIT ČÍSLA TAK, JAK JDE VÁNOČNÍ PŘÍBĚH ZA SEBOU.

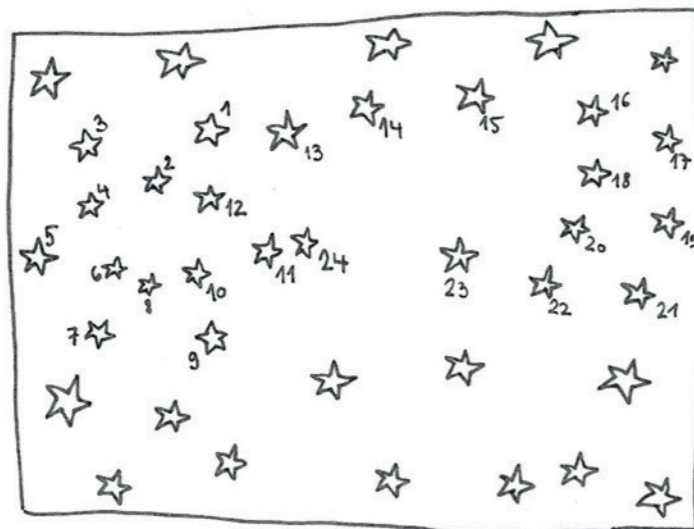
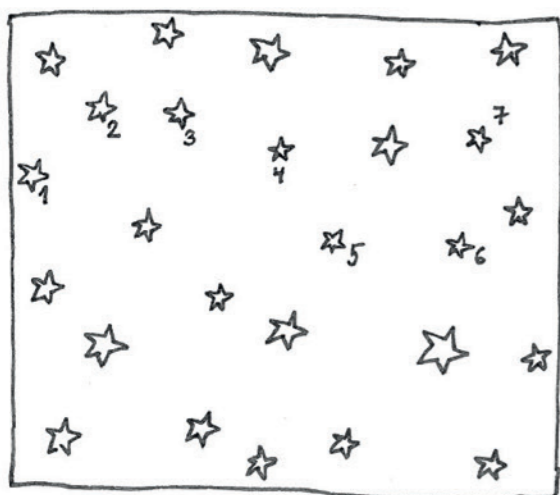
POMŮŽEŠ JOSEFOVI A MARIÍ NAJÍT CESTU DO BETLÉMA?

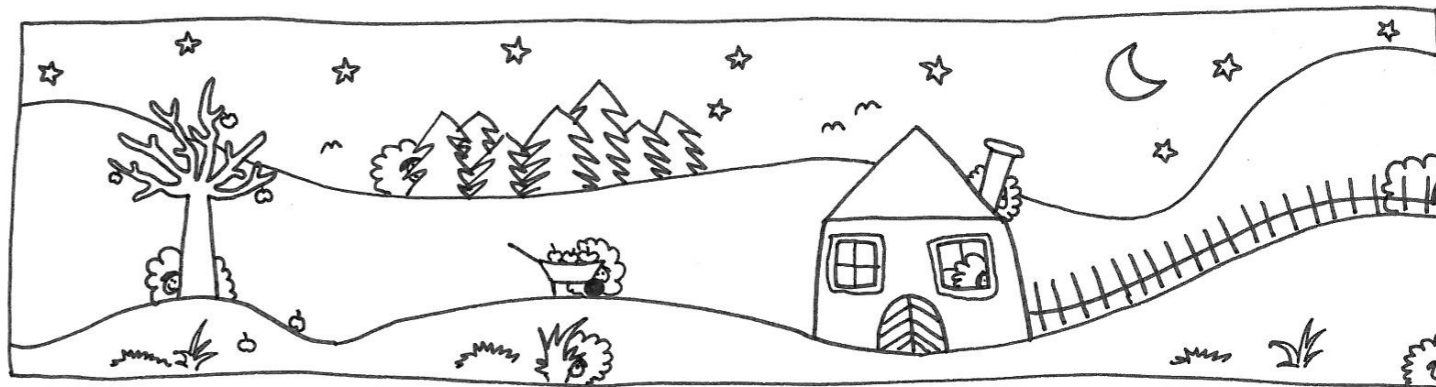
Výborně! Našel jsi cestu.
Víteř ale odfoukl kus
seřechy, domalujes ji?

CO VŠECHNO MOHLI PASTÝŘI VIDĚT NA OBLOZE? (SPOJ OBRAZKY PODLE ČÍSEL)

POMOZ PASTÝŘŮM NAJÍT VŠECHNY ZATOULANÉ OVEČKY (ZAKROUŽKUS).

VZPOMENEŠ SI NA JMÉNA/NÁZVY VĚCÍ, KTERÉ S SEBOU PŘINESLI
MUDRCI Z VÍCHODU?

① _____ ② _____ ③ _____

NÁPOVĚDA: ① 26 12 0 20 15 ② 11 0 3 9 3 12 15 ③ 13 25 18 7 0

0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26
A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	

K VÁNOCŮM PATŘÍ I DÁVÁNÍ DÁRKŮ, ALE JE TO OPRAVDU TO NEJDŮLEŽITĚJŠÍ?
MÁŠ NĚCO, CO NEJDE ZABALIT, ALE PŘESTO TO MŮŽEŠ DAROVAT?

ORÍŠEK

LEDNÍ MEDVĚD MÁ 4 NOHY

TULEŇ MÁ 2 NOHY

VEVERKA MÁ 3 NOHY

STONOŽKA MÁ 3 NOHY

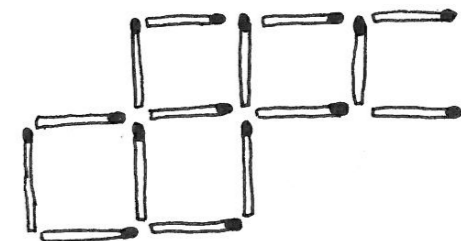
NOSOROŽEC MÁ 4 NOHY

ŠNEK MÁ 1 NOHU

JELEN MÁ 2 NOHY

KOLIK NOHOU MÁ KAPR? *

PŘESUŇ 2 SIRKY TAK, ABY VZNIKLY
4 STEJNĚ VELKÉ ČTVERCE
(ŽÁDNOU SIRKU NESMÍŠ ODSTRANIT, NESMÍ
NIKDE TRČET/PŘEBÝVAT).

* NÁPOVĚDA: NEJMENŠÍ ORGANIZAČNÍ JEDNOTKA ŘEČI, KTEROU VYSLOVUJEME,
ČÁST SLOVA VYSLOVENÁ JEDNÍM NÁRAZEM DECHOVÉHO PŘOUDU

cyklus
adventních
koncertů

v boskovickém
evangelickém kostele

pořádá farní sbor
českobratrské církve
evangelické
v boskovicích

adventvkostele.cz

cyklus probíhá díky
podpoře města
boskovice

advent v kostele

irena a
vojtěch
havlovi +
michal vaľko

27. 11. 18.00

varhany, piano,
viola da gamba,
violoncello / niněra

vít dvořáček +
hana hána

4. 12. 18.00

kytara / flétna / zpěv

david dorůžka +
robert fischmann +
martin novák

11. 12. 18.00

kytara / flétna,
zpěv / perkuse

nota + hosté

18. 12. 18.00

smíšený pěvecký sbor
při gymnáziu boskovice